

நகரத்தில் கடற்கரையை அண்டிய பகுதியில் வடமராட்சிக்கான நீதிமன்றம் அமைந்திருந்தது. கிராமங்களாக கான சிறு சிறு வழக்குகளைக் கையாள்வதற்கு கிராமிய மட்டத்திலான நீதிமன்றம் ஒன்று பருத்தித்துறையாழ்ப்பாண பிரதான வீதியை ஓட்டி, நகரில் இருந்து இரண்டு கிலோமீற்றர் தொலைவில் அமைந்திருந்தது. அந்தக் கிராமிய நீதிமன்றம் ஒரு திறந்த மண்டபமாகவே இருந்தது. மீன்று பக்கமும் அரசைச் சுவர் கட்டப் பட்டிருக்கும். அந்த மண்டபத்துக்கு மீன்று பக்கத்தாலும் உள்ளே நுளையலாம். கதவுகள் கிடையாது. உள்ளே இருப்பதற்கு இருக்கைகள் கிடையாது. மன்றம் கட்டும் பொழுது எழுந்துதான் நிற்க வேண்டும். உள்ளே நிற்பவர்கள் அந்த அரசைச் சுவரில் சாயந்திருப்பார்கள். வெளியே நிற்பவர்கள் சுவரில் கைவைத்தோ அல்லது சுவரில் வைத்த கையால் நாடியதை தாங்கிய வண்ணமோ நின்று கொண்டு மன்றில் நடப்பதைப் பார்த்து அவ்வப்போது ஆளாளர்க்கு விமர்சனம் தந்து கொண்டிருப்பார்கள். சிறுவர்கள் நாங்கள் அந்த அரசைச் சுவரில் ஏறி அமர்ந்திருப்போம். அந்த நீதிமன்றத்தினால் அதையொட்டி அமைந்த பஸ்தரிப்பு நிலையத்திற்கு „கிராமக் கோட்டி” என்ற பெயர் ஏற்பட்டது, அதனால் அந்த ஊர்க்கே கிராமக் கோட்டு என்ற பெயர் நிலைத்து விட்டது.

கிராம நீதிமன்றம் கட்டாத வளைகைகளில் அந்தக் கட்டிடம் சிறுவர்களாக இருந்த எங்கள்க்கு ஒரு விளையாடும் கட்டிடம். எப்போதாவதுதான் மன்றம் கட்டும். யாராவது மன்றத்தகை காலையில் கட்டிக் கழுவினால், எங்கள்க்குத் தெரிந்து விடும். இன்று மன்றம் கட்டப் போகிறது என்று. அந்த மன்றில் நடக்கும் வழக்குகள் ரசிகத்தகையவையாக இருக்கும். கிராமத்தில் இருக்கும் சின்னச் சின்ன பிணக்குகளை பலத்த வாதங்கள் கச்சல்கள், ஏச்சுப் பச்சைசுகள், இழுப்புகள் மத்தியில் தீர்க்க முற்படுவார்கள். ஆனால் முழுதாகத் தீர்த்து வைத்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது, முயற்சித்துப் பார்ப்பார்கள் அவ்வளவுதான். வழக்கு முடிந்து வெளியேறும் போது ஆளை ஆள் முறையைத் துப்பார்த்துக் கொண்டுவர சிலவர்கள்.

'அவன் வீட்டுப் பனமைரத்திலே இருந்து நொங்கு விழுந்து என்னை வீட்டு ஓடும் உடனே சம்போச்சு. மன்றம் தலையிடும் நட்பு வாங்கித் தரணும்' என்றொரு வழக்கு.

'எங்கடையீட்டுச் சுவரகும் அவையினர் வலேகும் நாலடி இருந்தது. இப்ப பாதால் மின்றிக் குறைவா இருக்கு.'

அது முந்தியும் அப்பித்தான். நீர் அப்ப சரியாக அளக்க இல்லை.'

நாங்கள் சரியாத்தான் அளந்து வசைச் சனாங்கள்.' இப்படி இன்னொரு வழக்கு.

„அவங்கள் வீட்டு தன்னோலையெப்ப எங்கடையிலையெழுமோ என்று பயமா இருக்கு. ஒழுங்கா வட்டைச் சொல்லுங்கோ. இல்லாட்டில் தன்னையதைத் தறிக்ச சொல்லுங்கோ' இப்படி ஒரு வழக்கு.

பல தரப்பட்ட வழக்குகள் அங்கே நடந்தாலும் என்னைக் கவர்ந்தது என்னவோ கோழி சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளே. அதிலும் சுவாமிப்பிள்ளையரும், சந்தியாப்பிள்ளையரும் கோழிக் குமும், முட்டைக் குமாக மோதும் அழகே அழகு.

சுவாமிப்பிள்ளையரும், சந்தியாப்பிள்ளையரும் பக்தத்துப் பக்தத்து வீட்டுக்காரர்கள். ஓய்வியம் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டில் கதிரையில் சாயந்திருந்து டயெலி நியூஸ் பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டு இருப்பவர்கள். வாசிப்பினாடே அடுத்த வீட்டில் என்ன நடக்கிறது என்பதை ஓரக் கண்ணால் நோட்டம் விடுவதுதான் அவர்களது முழுமையான வேலை. எப்பொழுதும் இருவரும் ஏதாவது ஒரு பிரச்சினையாகக் கண்ட பதோட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். கொஞ்சம் சண்டை அதிகமாகி ஆளையாள் கறுவிக் கொண்டால் „உன்னை விட்டனோ பார்' என்று ஏதாவது ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு கிராமக் கோடு ஏறி விடுவார்கள். அந்நேரம் அது கோழி சம்பந்தமான வழக்காகவே இருக்கும்.

„என்னை கோழி அவன்னை வீட்டிலையெட்டை இட்டது. அதை மெதுவா அமுக்கிட்டான்'

„இவரின்னை கோழி எப்பவாமே அடையக் கோழி அது முட்டை இடுறதாவது. விழல் கதையெல்லோ கதையெகிறார்.'

„எங்கடையீட்டுக் குள்ளையெட்டையெச்சு வசைச் சால் முட்டையெபோடும். உம்முடையெ வீட்டுக் குள்ளையெவந்தால்தான் அடையகாக்குதாக்கும்.'

„இப்படி கோழியையெகாணலையெ. அதையெஇவன் அபிச்சுச் சாப்பிட்டிட்டான். கோழி முட்டையையெஅபிச்சுக் குபிச்சிட்டான். அது எங்கடையெகோழி பதோட்டையெ' என்று இருவரும் மன்றத்தில் பதோடும் சண்டையையெஒரு சினிமா பதோல பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருப்போம். பின் நாட்களில் அந்த மன்றம் கட்டாமலையெவிட்டு விட்டது. ஏன் எதற்கு என்று எனக்குக் காரணம் தெரியவில்லை.

நீண்ட வருடங்களாகுப்பின்னர் சமீபத்தில் யேர்மன் நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பு ஒன்று சுவாமிப்பிள்ளையர், சந்தியாப்பிள்ளையர், கிராமக் கோடு எல்லாவற்றையும் என்னினையில் கொண்டு வந்தது.

றோலன் ட்டும் (வயது 69), றனைரும் (வயது 60) அயல் வீ ட்டுக் காரர்கள். றோலன் ட்ட வளர் க்கும் சவேல், நரேம் அறியாமல் கஃவுவது றனைரின் அமதையகை கடுதது விடுகிறது. இரவில் தஃகம் இன் மை. சவேல் திடீ ரனெ கஃவும் போது திடூக் கிடூதல், அதனால் ஏற படும் இரத்த அழுத்தம் எல்லாவற்றையும் தாங்க முடியாமல் றனைர் நீ திமன்றம் போனார். சவேலின் கஃவல் 100 டசெபெல் இருப்பதை அவதானித்த நீ திபதி மாலை 8மணி முதல் காலை 8மணி வரையும் மதியம் 1 மணி முதல் 3 மணி வரையும் சவேலின் கஃவல் றனைரை இடயெற்று சயெயா வண்ணம் பார்த்துக் கொள்ளும் படி றோலன் ட்டுக்கு அறிவூறுத்தியிருந்தார்.

அன்பாக வளர்த்த சவேலை அறுத்துப் போடவோ, விற்கவோ றோலன் ட்டுக்கு மனம் வரவில்லை. சவேலுக்கு என்று ஒரு கஃடு தயாரித்தார். அந்தக் கஃண்பில் இருந்து சத்தம் வளையே வராமல் இருக்க பிரத்தியகேமாக எல்லா ஏற்பாடுகளையும் சயெ தார். நீ திமன்றம் சொன்ன நரேத்தில் சவேல் கஃண்டுக்குள் இருக்கும். மற்றைய நரேங்களில் சவேல் வளையே உலாவரும். சட்டையை விரித்து அடித்துக் கஃவ ஆரம்பிக்கும். சட்டம் அதற்கு இடம் கொடுத்துது. சவேல் அடகை கப் படும் நரேம் தவிர்த்து மற்றைய நரேங்களில் அது போடும் கரணகடூரமான கொக்கரக்கோவிற்காக, றனைரால் றோலன் ட்டோடு சண்டை போட முடியவில்லை.

சவேல் வளையே வரும் நரேத்தில் கஃவுவதை எப்பித்தடுக்கலாம் என்று றனைரும் யோசித்துப் பார்த்தார். சட்டத் தரணியோடு கலந்தும் ஆலோசித்தார். எதுவாமே சயெய வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. றனைர் நகரசபகைக்கு இது விடயமாக எழுதிப் பார்த்தார். றோலன் ட்டீ திமன்றதீ ரப்பின் பிரகாரம் தான் நடக்கிறார். ஒன்றும் சயெவதற்கு இல்லை என அங்கிருந்து பதில் வந்தது. என்ன சயெயலாம் என்று தவித்தவருக்கு தலை பிறந்த பொழுது வழியும் பிறந்தது.

தலைமாதம் 6ம் திகதி றோலன் ட்ட வழக்கம் போல் வளையே போய் விட்டால் வீ ட்டுக்கு வந்திருக்கிறார். சற்றுத் தாமதமாகி விட்டது. நரேத்தலைப் பார்த்தார். மதியம் 1.19. வளையில மயேந்து கொண்டிருந்த சவேலைப் பிபித்து அவசரமாக கஃண்பில் அடதைது விட்டார். றனைர் வீ ட்டலைப் பார்த்தார். அமதையாக இருந்தது. இனி ஒரு தடவை இப்படியான தவறு நடக்கக் கஃடாது எனத் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார். ஆனால், அந்தப் பத்தொன்பது நிமிடங்களும் வளையே நின்ற சவேல் எத்தனை தடவை கஃவியது என்பதையும் அது எப்பிக் கஃவியது என்பதையும் றனைர் பதிவூ சயெ திருந்ததை றோலன் ட்ட அறிந்திருக்கவில்லை.

மீ ண்டும் நீ திமன்றம். றோலன் ட்ட நடந்த தவறுக்கு வருந்தினார். இனி ஒரு தடவை இது போல் நடவாமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்றார். திறமயான றனைரின் சட்டத் தரணியின் வாதத்தின் முன்னால் றோலன் ட்டால் தாக்குப் பிபிக் க முடியவில்லை. றனைரின் மன அழுத்தத்திற்குக் காரணமாக இருந்ததாலும் நீ திமன்றத்தீ ரப்பகை கடலைப் பிபிக் காத்தாலும் 25,000 யஃரோக்கள் தண்டணைப் பணமாக நீ திமன்றம் றோலன் ட்டிற்கு அறிவித்தது. பணத்தகைக் கட்டாவிட்டால் அதற்கு இணையான சிறவைசத்தலை அவர் அனுபவிக் க வணே ட்டும் என்றும் நீ திமன்றத்தின் தீ ரப்பு இருந்தது.

என்னிடம் ஏது பணம். எனது பன்சன் எனக்கே போதாது. இதற்குள் 25,000 யஃரோவூக்கு எங்கே போவனே. மமோதம் சிறகைக் கப்போகத்தான் இருக்கூ.'
 „அப்படியானால் சவேல்?”

„நான் திரும்பி வரும் வரை அதுவும் உள்ளதோன் இருக்கும்” என்று றலோலன்ட் பத்திரிகைகளுக்குப் பட்டி கொடுத்து திருக்கிறார்.

காலங்கள் எவ்வளவு கடந்தாலும், அது எந்த நாடானாலும் சரி சுவாமிப்பிள்ளைகளும்,; சந்தியாப்பிள்ளைகளும் வாழ்ந்து கொண்டதோன் இருப்பார்கள்.

ஆழ்வாப்பிள்ளை

29.4.2014